

Liefde in Twin Bridges
Abby en Blake

Van dezelfde auteurs

Leven als prinses in Texas

Verliefd en verloren

Wanhopig verliefd

A decorative grey frame with a double border and ornate corners, containing the title text. Two laurel branches extend from the bottom corners of the frame.

LIEFDE
IN TWIN BRIDGES
~ Abby en Blake ~

DEBRA ELIZA MANE & LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De 'Liefde in Twin Bridges' serie
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Debra Eliza Mane & Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Debora van Maanen & Jen Minkman
Omslagfoto: Debora van Maanen
Tekstredactie: Jen Minkman, Jannigje Gerritzen en Kim Mulder

Eerste druk december 2017, tweede druk maart 2018, heruitgave
december 2018
ISBN 978-94-63183-13-0
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘We moeten je helaas laten gaan.’

Abbygail Versteeg staarde haar baas met grote ogen aan. ‘Maar...’ mompelde ze gelaten. ‘Dat kan helemaal niet.’

‘Toch wel.’ Luuc vouwde zijn handen samen en legde ze op het randje van zijn bureau. ‘Jouw functie komt te vervallen.’

‘Wat?’ Abby, die van ellende in elkaar gezakt op haar stoel had gezeten, schoot op. ‘Waarom?’ Sinds wanneer kon de functie van boekhoudster komen te vervallen?

‘We hebben een bedrijf van buitenaf in de arm genomen, dus jij bent overbodig geworden.’ Luuc haalde zijn schouders op en liet zichzelf achterover in zijn stoel zakken, zijn nog altijd gevouwen handen nu rustend op zijn buik. ‘Ga vrijwillig of maak er stampij over, maar je hoeft na oud en nieuw niet meer terug te komen.’

De nonchalante toon van haar baas zorgde ervoor dat Abby naast verslagenheid en totale ontreddering plots ook iets anders voelde: woede. Hoe kon hij haar zó op straat zetten? Alsof ze een robot was die aan vervanging toe was? Ze was een mens en ze had jaren van haar leven in dit bedrijf gestoken, hier met hart en ziel gewerkt. En hij deed alsof het niets was. Hij rukte Abby haar geliefde baan uit handen en gaf het stokje domweg over aan een anoniem bedrijf.

‘Prima,’ snauwde Abby boos. Ze had toch al niets meer te verliezen. ‘Ik ga al! Maar tot januari zoek je het maar uit. Ik neem al mijn opgespaarde vakantiedagen op en kom nooit meer terug!’ Met grote stappen verliet ze het kantoor van Luuc. Dat zou hem wel leren!

'Oké, doe!'

De klootzak! Abby durfde te wedden dat ze hem hoorde lachen, toch draaide ze zich niet naar hem om.

In blinde woede greep ze naar de deurklink en rukte eraan. 'Ga open, verdomme!' Ze trok harder, gooide haar volledige zesenzestig kilo in de strijd en klemde ook haar andere hand om de greep. Waarom ging dat takkeding niet open!

'Je moet duwen.'

Met bliksemende ogen draaide ze zich om naar Luuc, die haar met een geamuseerde blik aanstaarde. Zijn benen nonchalant op zijn bureau, zijn linkervoet boven zijn rechter, zijn lichaam lui achterover in de lederen bureaustoel die ooit aan zijn vader toebehoorde. 'Duwen,' herhaalde hij nog eens, waarna hij zijn keurige rij tanden bloot lachte.

In gedachten stompte Abby hem, recht op zijn perfecte neus. Plof. Ze slaakte een verontwaardigde kreet en duwde de deur van zijn kantoor open. 'Dat wist ik heus wel!' sneerde ze nog, alvorens ze op hoge poten de derde verdieping van advocatenbureau Bloemendaal via de trap verliet. Normaal zou ze de lift genomen hebben, maar niet nu. Nee, ze moest haar energie kwijt voor ze iemand wat aandeed. Hoe kón hij? Ze werkte daar al langer dan dat hij er de baas was!

Abby liet de tweede en eerste verdieping voor wat ze waren. Haar collega's wilde ze nu niet onder ogen komen. Ze rende in het trappenhuis direct door naar de begane grond. Haar ademhaling stokte en haar knieën schreeuwden van de pijn toen ze beneden aan de trap uithijgde. Jemig, kon het nog triester? Wie raakte er nu buiten adem van de trap afrennen? Ze had verdorie de conditie van een zee-egel. De twee jaar lange kantoorbaan in dit klotekantoor had haar genekt. Van de ooit zo fitte Abby was niets meer over. Onder haar veel te dure mantelpak zaten alleen nog maar botten verpakt in een laag lui vet.

Strompelend verliet ze het trappenhuis en sloeg ze de deur naar de welkomshal met een zwaai open. Mariël achter balie één keek haar nieuwsgierig aan. 'Wat?' snauwde Abby en ze gaf

Mariël haar dodelijkste blik. Ze had die vrouw toch nooit echt gemogen.

‘Niets,’ mompelde Mariël en ze dook met haar blik terug in haar computerscherm.

Met slepende benen, die Abby nog zo parmant mogelijk neer probeerde te zetten, zocht ze zich een weg naar de uitgang. De openstaande deuren omlijstten een wereld van vrijheid. Nou ja, vrijheid? Ze omlijstten de drukbevolkte voorgevel van de Hema, die recht tegenover het pand zat waar ze werkte. Sinterklaas was net geweest en er waren mensen bezig om in de etalage de inmiddels niet meer politiek correcte Zwarte Pieten weg te halen en te vervangen door gezellige kerstmannelijkes en kerstklokken.

Het enige wat zij had gekregen als kerstbonus was ontslag. Tranen welden op in haar ogen nu de woede wat wegebde. Nee, dat moest ze niet hebben. Ze wilde boos blijven; dat deed minder pijn.

Nog een paar meter en dan was het gebeurd; dan kwam ze hier nooit meer terug. Nog één keer blikte ze over haar schouder, naar Mariël, die snel haar hoofd weg draaide. Naar Robbert, die achter balie twee voorzichtig zijn hand naar haar opstak en naar de rode deur naast de lift, die de meest monsterlijk lange trap achter zich verscholen hield en die ze zojuist voor het eerst in twee jaar gebruikt had.

In gedachten sloeg Abby Luuc nogmaals op zijn neus. Heerlijk, die woede. In het ritme van de klappen van haar denkbeeldige vuisten op zijn denkbeeldige neus stampte ze het advocatenbureau uit. Tot nooit meer ziens!

De koude decemberwind sloeg haar in haar gezicht zodra haar koraalrode pump de stoep raakte. Abby hapte naar zuurstof en sloeg haar armen om zich heen. Haar jas hing nog binnen. ‘Verdomme!’ Ze omhelsde zichzelf nog strakker en klemde haar kaken op elkaar. Elke teug zuurstof die via haar neus haar lichaam binnendrong, liet haar hersenen bevriezen. ‘Zo koud, zo kóúd!’ Klappertandend draafde ze de winkelstaat door. No way dat ze die jas nog ging ophalen nadat ze zo boos de deur was

uitgestormd. Luuc mocht hem houden, evenals haar baan. Ze vond wel weer nieuw werk; desnoods ging ze bij de supermarkt achter de kassa zitten. Op het moment zou ze direct tekenen voor een baan waarbij ze eens niet na hoefde te denken; haar inspanning werd toch niet gewaardeerd.

Gevangen door haar eigen gedachten vergat ze de kou en vertraagde ze haar pas. Mensen krioelden als mieren door de straten, winkel in, winkel uit. Allemaal op jacht naar kerstcadeaus, kerstboomdecoratie en warme chocolademelk met slagroom. Allemaal zo druk met hun eigen leven dat ze haar ellende niet opmerkten. Ze zagen niet dat er een jonge vrouw van net achtentwintig zonder jas door de straten doolde met haar ziel onder haar arm en een gestorven carrière waar ze zoveel jaren zo hard voor gewerkt had. Zo. Hard. Gewerkt. Zo... hard...

Haar benen stopten abrupt met hun werk haar zo ver mogelijk bij Luuc vandaan te brengen en toen bleef ze staan. De wind raasde langs haar heen en trok haar haren uit de strakke knot die achterop haar hoofd vastgespeld zat. Hij deed zijn best ze te bevrijden uit de beknelde situatie waarin ze zich bevonden.

Even was er niets meer om haar heen en genoot ze van de frisse wind die de dikke laag stof uit haar hoofd wegblijs. Ze sloot haar ogen en strekte haar armen. 'Ik ben vrij,' mompelde ze, alsof ze het zelf nog niet helemaal kon geloven. Nu pas voelde ze hoe moe ze was, hoe erg ze zich verloren had in haar baan. Maar dat was nu voorbij. 'Ik ben vrij!' jubelde ze, haar armen nog steeds gespreid alsof ze het leven ter plekke wilde omhelzen.

'Hé, kijk eens een beetje uit!' Geschrokken sprongen haar ogen open en staarde ze naar een jongen die half weggedoken bij haar vandaan liep. 'Gek wijf,' gilte hij nog, voor hij zijn blik van haar afhaalde en verdween in de menigte.

Een diepe zucht ontsnapte uit haar longen. Misschien had hij wel een punt met zijn 'gek wijf'-opmerking. Vrij zijn was een illusie. In een stad als deze was ze als een vogel in een kooi, zonder voldoende ruimte om haar vleugels te strekken. Kon ze hier maar weg.

Met hangend hoofd struinde ze verder en liep ze naar huis. Voor ze verder ging met haar leven, ging ze slapen: dagen, misschien wel weken aan een stuk. Vanavond, als Rens thuis kwam, zou ze in zijn armen kruipen en alles vergeten...

Misschien was het allemaal wel niet zo erg en zat ze niet gevangen in het stadse leven. Dit kon wel eens een teken zijn dat zij en Rens de volgende stap in hun leven moesten zetten. Zonder baan had ze eindelijk de tijd voor het kindje waar ze al zo lang naar verlangde...

*

Abby lag voor haar gevoel nog maar net onder de warme dekens toen een luid gegiechel haar uit haar slaap haalde. Doffe dreunen en een zwoele mannenstem volgden. Rens? De wekker gaf aan dat het pas drie uur in de middag was. Wat deed Rens thuis? Weer giechelde er iemand. Dat was Rens toch niet..?

Abby's hart sloeg een slag over. Het liet haar lichaam overeind schieten. Nog geen seconde later vloog de slaapkamerdeur open en rolde Rens de kamer in, met een blonde jongen vastgezogen aan zijn gezicht.

Wat?! Abby's mond viel open.

Rens merkte Abby niet op en kuste zijn scharrel vol overgave. Zonder zijn lippen van de mond van de andere jongen te halen, maakte hij zijn broeksriem los en liet zijn broek tot op zijn enkels zakken. Hij nam niet eens de moeite eerst de rits van zijn gulf open te maken. Rens legde zijn handen op de kont van de andere knul en liet ze doorglijden naar daar waar zijn broek open kon.

Als verdoofd staaarde Abby naar haar grote liefde, die zich vergreep aan een voor haar onbekende kerel. Ze wist het niet zeker, maar ze vermoedde dat haar hart zojuist gestopt was met kloppen. Misschien was het gebroken, misschien hield het gewoon even stil, maar ze voelde het niet meer. Ze voelde niets meer.

Weer giechelde de jongen. Zijn handen vonden hun weg onder Rens' shirt en hielpen hem eruit. Rens' huid zag eruit alsof hij gloeide van de hitte die de blonde jongen in hem naar boven bracht. 'Ik houd van je,' fluisterde hij.

Zijn opmerking werd bizar genoeg gevolgd door een verontwaardigde gil: inmiddels was Abby's aanwezigheid door Rens opgemerkt.

'Verdomme, Abby!' schreeuwde Rens boos. Bóó's, alsof hij het recht had om verontwaardigd te zijn dat ze zijn bizarre vrijpartij onderbrak. 'Wat doe jij hier?'

Abby trok de deken tegen zich aan, in de hoop dat die haar kon troosten. Een vreemde stilte daalde neer op de drie mensen in de kamer. Niemand durfde nog geluid te maken. Vier ogen drongen haar ziel binnen. Twee bruine; van Rens; en twee blauwe, van de onbekende knul, die ze niet ouder schatte dan een jaar of twintig. De enige houvast die ze nog in haar leven had, was haar zojuist ontnomen.

Ze liet de deken los en stapte uit bed. Rens en zijn blondje volgden zwijgend elke beweging die ze maakte. Zonder een woord te zeggen opende ze de kledingkast en trok er een spijkerbroek en een makkelijk zittend T-shirt uit. Het was haar duidelijk dat ze de moeite niet meer hoefde te nemen zich voor Rens mooi op te poetsen; blijkbaar lag zijn seksuele voorkeur de laatste tijd ergens anders...

'Het is niet...' Rens slikte de rest van zijn zin in. Hij wist ook wel dat het wél was wat het leek. Blondies liefdesverklaring had duidelijk gemaakt dat dit niet iets eenmaligs was.

'Misschien kan ik maar beter gaan.' De knul was de kamer al uit voor Rens de kans kreeg hem tegen te houden. Mocht hij daar al behoefte aan hebben gehad.

Nadat Abby de knoop van haar broek dicht had, trok ze haar trui aan en pakte ze een koffer van de bovenste plank van de kast.

'Nee!' riep Rens en hij dook al hijsend aan zijn broek op haar af. 'Niet gaan, alsjeblieft.' Zijn grote handen, die haar altijd

opvingen als ze ze nodig had – maar haar twee minuten geleden keihard hadden laten vallen – pakten haar armen vast. ‘Het spijt me, Abby. Het spijt me zo!’

Met een ferme ruk trok ze zich los uit zijn greep en richtte ze zich weer op de koffer in haar hand. Haar hoofd zat zo vol gedachten dat ze al haar gevoel stil legde.

Hoelang? Hoelang was dit al aan de gang? Was dát waarom Rens de laatste maanden zo vaak moest overwerken? Was dat waarom ze zo vaak alleen in slaap was gevallen, waarom hij haar minder aanhaalde dan vroeger?

Ze wilde er niet aan denken. Ze kón er niet aan denken. Haar hersenen hadden nog maar één taak, en dat was haar ledematen besturen zodat ze zo snel en zo ver mogelijk hiervandaan kon vluchten. Abby legde de koffer op bed, maakte hem open en liep terug naar de kast waaruit ze met één haal al haar kleding inclusief hangers van de rail pakte, zonder ook maar een seconde van haar tijd aan Rens te verdoen.

Rens liet zich huilend naast haar koffer op het bed zakken en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. ‘Je mag me niet verlaten, Abby. Ik houd van jou,’ snikte hij.

Zijn smeekbede deed haar niets. Lege woorden, van iemand die blijkbaar niet wist wat liefde was. Diezelfde leegte vulde haar aderen. Misschien zou ze nooit meer iets gaan voelen. Ze propte haar keurig gestreken kleding in de koffer, griste nog wat ondergoed uit de lade van haar nachtkastje en stopte het erbij, en sloot daarna met twee luide klikken de sloten van haar koffer. Rens’ helderbruine ogen, waar ze twee jaar geleden zo hard voor gevallen was, keken haar waterig aan. ‘Niet gaan,’ piepte hij nogmaals. Heel even dacht ze haar hart te voelen, tot de leegte het weer overnam. Er was niets meer wat haar hier hield.

De koffer rolde achter haar aan de slaapkamer uit, daar waar ze de man waar ze tot vanmorgen nog een toekomst mee had gedacht te hebben achterliet, zodat hij zich in de armen van een ander kon storten. Ze griste zijn sleutelbos van het tafeltje in de gang en haar handtas van de kapstok naast de voordeur. Daarna

verliet ze hun appartement zonder dat ze ook maar enig idee had van waar ze heen ging.

Iets blonds dook op nog geen twee meter bij haar vandaan weg. Abby negeerde hem, drukte op de pijl omlaag op het bedieningspaneel van de lift en wachtte tot hij haar en haar koffer kwam halen.

Ze wist niet waar ze eerst over na moest denken. Maar eigenlijk was het heel simpel. Rens had sterke gevoelens voor een ander mens. Of dat nu een man of een vrouw was, maakte in feite niets uit. Hij bedroog haar...

Een luide bel liet horen dat de lift klaar stond om haar van dienst te zijn. De deuren schoven open en wenkten haar naar binnen. Haar voet bungelde boven de rails van de schuifdeuren. Ze twijfelde een seconde, maar draaide zich toen om.

Rens stond achter haar in de hal, zijn ogen nog nat van de tranen en zijn uitdrukking geschokt. Abby stapte op hem af en stopte pas toen ze nog geen twintig centimeter bij hem vandaan stond. 'Ik neem Elvis mee, als je dat maar weet!' Ze stampte van woede een keer op de grond, draaide, tilde haar koffer op en rende voor de tweede keer vandaag een trap af die ze al jaren ontlopen had.

'Maar waar ga je dan heen?' riep hij haar nog na.

Dat wist ze zelf ook niet, maar hier wilde ze in elk geval geen seconde langer blijven. Met trillende benen stortte ze zich de trap af en zette koers richting de auto van Rens.

Met de koffer in de achterbak van Rens' BMW scheurde Abby met slippende banden de straat uit en de stad door. Ze stopte pas toen ze net buiten het centrum op de oprit van dierenpension Scheldemonde stond. Ze draaide de achteruitkijkspiegel naar zich toe en poetste zichzelf op. Ondanks dat ze nog geen traan gelaten had, zat de mascara tot op haar jukbeenderen. Blijkbaar was ze toch even in slaap gesukkeld in het bed wat Rens voor andere doeleinden had willen gebruiken.

'Ons bed, in óns bed, verdomme!' vloekte ze. Haar hart sloeg haperig over in haar borstkas en liet daarmee de eerste traan uit

haar ooghoek ontsnappen. De eerste van vele tranen die vast nog zouden komen, zodra het allemaal echt tot haar doordrong. 'Maar niet nu.' Ze zuchtte, rechtte haar rug en veegde de traan weg. Eerst ging ze de enige betrouwbare man in haar leven ophalen; Elvis, hun "probeerkindje". Ze hadden hem vorig jaar gekocht, zodat zij en Rens konden oefenen voor ze aan een echt kindje zouden beginnen. Het drong nu in één klap tot Abby door waarom Rens het zo lang afgehouden had. Een nieuwe steek schoot door haar hart. Wat was ze al graag moeder geweest. Nu zou het er misschien wel nooit meer van komen...

Abby stapte de BMW uit en trok haar shirt recht. De geur van hondenspies gecombineerd met ontsmettingsmiddel drong haar neus binnen. Abby sloot denkbeeldig haar neus. Ze wist wel dat Marieke enorm haar best deed alles schoon te houden, maar toch gruwelde ze er elke keer weer van, ondanks dat ze er toch ondertussen aan gewend zou moeten zijn. Ze kwam hier immers twee keer per dag om haar kindje te brengen en te halen.

'Goedemiddag, mevrouw Versteeg, wat bent u vroeg vandaag.' Marieke, de eigenaresse van het dierenpension, verscheen in de deur van het woonhuis. Ze schoot haar schoenen aan en kwam op Abby af. Zoals altijd lachte ze haar vriendelijk toe, waardoor haar appeltjesrode wangen nog ronder werden. 'Zal ik Elvis meteen even gaan halen?'

Abby zette haar beste gezicht op en lachte terug. 'Graag.'

Van achter gesloten deuren hoorde ze Marieke rommelen aan een kennel deur. Omdat de honden er onrustig van werden als de baasjes elke keer de kennel in kwamen, moest Abby buiten wachten, zoals een moeder op het kleuterplein. 'Elvis, het vrouwtje is er al! Leuk hè!' kirkte de hondenverzorgster tegen Abby's baby. 'Kom je mee?'

Elvis, hun - nee, háár - ruim vijftig kilo wegende rottweiler, stormde naar buiten. Abby bleef het dapper vinden dat Marieke hem elke dag als ze hem op kwam halen, stug vast bleef houden. Het was maar goed dat ze kon rennen op die burgerlijke bergschoenen van haar.

Elvis hijgde en piepte door de halsband die strak stond van het gewicht van Marieke. Zijn staart kwispelde en zijn oren flapperden bij elke sprong die hij maakte. Abby duwde haar pumps stevig in het grind, haar ene been voor het andere, zette zich schrap en opende haar armen. 'Kom maar bij mama!'

Nadat ze een paar minuten geknuffeld had met het blije beest, opende ze het portier en liet ze Elvis op de passagiersstoel plaats nemen. Hij nestelde zijn dikke kont tevreden op het dure leer en drukte zijn mokers van poten stevig in de bekleding. Abby keek geamuseerd toe hoe het leer beschadigd raakte door zijn nagels. Dat zou Rens leren. Ze aaide het beest over zijn kop. 'Braaf.'

Abby draaide zich naar Marieke en sloeg de deur van de wagen dicht. 'We gaan er een poosje tussenuit, dus hij komt voorlopig niet.'

Marieke knikte begrijpend. Haar net tot onder haar oren afgeknipte boblijn deinde vrolijk mee in de beweging. 'Geen probleem, hoor. Zal ik zijn plek wel vrijhouden?'

'Graag, en reken de dagen dat hij er niet is maar gewoon door.' Diep in haar grinnikte er iemand duivels. Zo had Rens nog een leuk aandenken aan haar. Het duurde vast maanden voor hij door had dat hij nog steeds betaalde voor een stikdure kennel waar geen hond meer inzat. Het was te hopen voor Rens dat zijn blonde vriendje net zo goed was in de boekhouding als Abby was geweest, want zelf bakte hij er niets van.

Ze nam weer plaats op de bestuurdersstoel, startte de wagen en draaide het raampje naar beneden. 'Bedankt voor alles.'

Marieke stak haar hand op. 'Graag gedaan. Fijne vakantie! Ik hoor het wel als hij weer terug komt.'

De hijgende, massieve brok hond op de stoel naast Abby keek haar vol verlangen aan. Elvis was dol op ritjes in de wagen van de baas, ondanks dat hij altijd achterin moest zitten, op het kleed dat Rens zo angstvallig over de achterbank had gespannen om zo de bekleding te sparen. Ze aaide het dier over zijn kop. 'Waar gaan we heen?'

Elvis likte twee kwijlslierten van zijn bek en kantelde zijn kop. Twee reebruine ogen staarden haar van onder okergele vlekken aan. Als hij zijn oren spitste, was het net of het wenkbrauwen waren die omhoogschoten. Dat was dan ook precies waar ze voor gevallen was toen ze hem kochten. 'Maakt jou niets uit, hè? Als we maar gaan rijden. Het is al goed,' verzuchtte ze. 'Rijden is wat we gaan doen.'

Ze drukte het gaspedaal in en reed het erf af. Ze had nog één bestemming in gedachten voordat ze echt niet meer wist waar ze heen moest, en dat was de bank. Ze moest er voor zorgen dat ze hun gezamenlijke rekening leeg trok, voordat Rens dat deed. Eerst moest ze de belangrijke dingen regelen, zodat ze kon overleven. Daarna zou ze de tijd nemen om te sterven van verdriet.

Nadat ze zichzelf al hun spaargeld had toegeëigend en op haar eigen rekening had laten overzetten, liep Abby de bank uit. Erg schuldig voelde ze zich niet. Tenslotte had zij ook twee lange jaren keihard gewerkt voor dat geld. Ze beschouwde het maar als een oprotpremie.

Elvis kwispelde vrolijk toen ze terug bij de auto kwam. Zijn neus zat tussen de kier van het openstaande raam, en zijn poten waren weggezonden in stukken traagschuim, dat zich had vermengd met snippers kastanjebruin leer.

'Fuck! Wat heb je gedaan!' Ze haalde de deur van het slot en opende hem. Elvis sprong terug op de passagiersstoel en trok zijn okergele wenkbrauwen op. Abby sloeg haar hand voor haar mond en staarde naar de verwoeste voorstoelen. Haar lichaam schokte, haar schouders bewogen op en neer bij haar stotende ademhaling. Een nerveuze giechel schoot uit haar mond. 'Elvis! Wat heb je met baasjes auto gedaan?' Tranen rolden over haar wangen, niet van verdriet; daartoe was ze nog niet in staat. Het waren tranen van zoete wraak; dit had ze zelf niet beter kunnen doen.

Elvis kwispelde voorzichtig met het puntje van zijn staart, zijn oren plat, zijn ogen zo groot als schotels. Abby plofte neer op de

ooit zo comfortabele voorstoel, die nu niet erg lekker meer zat, en sloeg haar armen om Elvis heen. 'Je bent braaf.' Het dier legde zijn enorme kop op haar schouder en blies met zijn neus de haren achter haar oor omhoog. Haar haren, die net zo zwart waren als zijn vacht.

'Ik denk dat we maar een ander vervoersmiddel moeten zoeken.' Ze aaide Elvis nog eens over zijn kop en startte de BMW.

Ze wiebelde wat met haar achterste om de veren van de stoel - die nu bloot lagen - te ontwijken. Zodra ze een beetje comfortabel zat, gaf ze gas en reed ze de stad uit. Ze moest van deze wagen af. Ze durfde te wedden dat Rens hem als gestolen opgaf als ze morgen nog niet terug was. Dat zou hij eerder doen dan háár als vermist opgeven; zijn auto was altijd op de eerste plaats gekomen. De klootzak.

De autoradio fluisterde. Abby draaide aan de knop en zette hem harder.

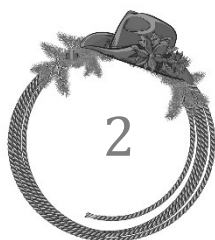
*"In Graceland, in Graceland
I'm going to Graceland
For reasons I cannot explain
There's some part of me wants to see
Graceland
And I may be obliged to defend
Every love, every ending
Or maybe there's no obligations now
Maybe I've a reason to believe
We all will be received
In Graceland."*

Die Paul Simon had eigenlijk wel een punt. Abby keek peinzend naar de radio. Volgens het liedje stonden de deuren van Graceland altijd wagenwijd open voor elke bezoeker die er een kijkje wilde komen nemen. En was het toeval dat dit lied net op de radio werd gedraaid terwijl ze naar haar volgende bestem-

ming zocht én een hond met de naam Elvis had? Zij dacht van niet. Dit was voorbestemd.

‘Elvis!’ gilde ze uitgelaten. ‘Ik weet het! We gaan naar Graceland!’ Ze gaf een extra dot gas en liet zich vrijwillig en met een wraakzuchtige glimlach door elke flitspaal flitsen. Nog een leuk souveniertje voor Rens en zijn stomme vriendje. Met honderdzestig kilometer per uur scheurde ze over de snelweg naar Schiphol. Ze ging doen waar ze al van kinds af aan van droomde.

Ze ging naar Amerika, het land van mogelijkheden, het land van vrijheid! *The American dream* was nu van haar.

Blake Miller stroopte zijn mouwen op. Hij boog zich over de emmer en stak zijn handen in het water. Met een zucht van verveling kneep hij een doek uit en bond hem om zijn dweilstok. Zoals elke middag dweilde hij de grijze vloer van de kennel. Hij was dol op de Labradors die tot op het bot verwend werden, maar het schoonmaken kwam hem behoorlijk de neus uit. Gelukkig verdiende hij er goed mee. Blake droomde van een eigen ranch, maar als zoon van een groenteboer had hij geen land in de schoot geworpen gekregen.

Zijn gedachten dreven hem naar de kleine ranch net buiten Twin Bridges waar hij zijn oog op had laten vallen. Hij moest nog anderhalf jaar werken, dan had hij genoeg geld om het te kopen. Gelukkig was hij de enige met interesse voor het pand, wat waarschijnlijk kwam doordat het compleet vervallen was. Daarbij lag het te dicht bij de rivier, hetgeen mensen afschrok. Niet dat er ooit een overstroming was geweest, maar niemand leek dat risico te willen nemen.

Met een hoofd vol fantasieën werkte Blake door. Hij zou paarden kopen; raszuivere Quarterhorses, en koeien ... een hele kudde vol bruinbonte koeien.

Toen de kennelvloer weer blonk als een spiegel, borg hij zijn dweilstok op en gooide hij de doek bij de vuile was. Zoals gewoonlijk gaf hij elke Labrador een hondenkoekje en bleef hij nog een poosje staan kijken bij het oudste nest. Het waren stevige hondjes, ondertussen al twaalf weken oud. Over drie dagen moest hij er een aantal naar het vliegveld brengen in

Missoula. De beestjes waren zo geliefd bij andere fokkers dat ze de hele wereld overvlogen. 'Bizar,' mompelde Blake. Hij pakte een pup van de grond en hield hem met zijn handen onder de oksels van het dier voor zijn gezicht. 'Je bent een leuk hondje, maar ik kan niet aan je afzien dat je tweeduizend dollar kost.' Het dier spartelde en kwispelde vrolijk met zijn staartje.

Misschien kon hij beter honden gaan fokken op zijn ranch, dan had hij zijn investering zo terug verdiend. Hij zette de pup weer terug bij zijn nestgenootjes. Het was jammer dat hij geen tijd had voor een eigen hond. Het had hem best leuk geleken, zo'n maatje voor het leven.

Blake sloot de kennels af, trok zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet het gebouw. Hij groette Lesley, de eigenaresse van de kennel door de rand van zijn hoed vast te pakken en zijn hoofd te knikken.

Lesley, de hoogblonde, rasechte Texaanse die achter het grote raam lui in haar stoel lag, stak haar hand naar hem op. Ze had daar schitterend uitzicht over de vlaktes. Ja, die dame had het leven goed voor elkaar, en dat allemaal door die kleine poepabrieken. Zelfs haar man had zijn baan op kunnen zeggen toen de kennel naam begon te krijgen. Niet dat hij lang van zijn vrije dagen had kunnen genieten; een hartaanval was hem na een halfjaar vrijheid al fataal geworden. Wat ook niet geheel verrassend was met een vrouw als Lesley. Ze was een harde tante die het uiterste vroeg van de mensen om zich heen. Het had haar geen windeieren gelegd, maar Blake zag zichzelf nog niet zo snel eindigen met een vrouw die zo zakelijk was.

Met welke vrouw hij dan wel zou eindigen, wist hij nog niet zo goed.

Blake stapte in zijn pick-up en startte de motor. Hij moest snel wat gaan eten, want over twee uur werd hij verwacht bij zijn tweede baan als barkeeper in Silver Creek Casino waar hij door nog meer luxe omringd zou worden. Luxe die hij zelf nooit gekend had. Hij was slechts een werkpaard tussen de opgedofte elite. Nog heel even, sprak hij zichzelf toe. Dan kon ook hij zijn

leven gaan opbouwen. Dan was hij eigen baas en was er niemand meer die hem de rotklusjes op liet knappen. Misschien ontmoette hij dan ook eindelijk een lieve vrouw die zijn toekomst compleet kon maken. Jaren had hij door het land gezworven, hier en dan weer daar werkend, allemaal om zo veel mogelijk geld te verdienen. Voor liefde had hij geen tijd gehad. Niet dat hij er niet naar verlangde; dat deed hij wel degelijk. Misschien nog wel meer dan naar zijn ranch.

Bij Hooters zette Blake zijn pick-up stil, stapte uit en liep naar binnen. *Etenstijd*.

Lucy-Jane verwachtte hem zoals op elke doordeweekse avond. 'Blake!' Ze huppelde op hem af, sloeg haar armen om de cowboy heen en drukte haar veel te laag uitgesneden T-shirt onder zijn neus – het standaarduniform van Hooters. 'Ik heb al een Big Hootie voor je besteld,' fluisterde ze in zijn oor.

Blake klopte Lucy zacht op haar rug en werkte zich los uit haar omhelzing. Er bestond voor sommige situaties ook zoiets als te véél lichamenlijk contact, en dit was zo'n situatie. Lucy was een van de weinige mensen uit zijn schooltijd waar hij de afgelopen jaren contact mee had gehouden, maar hun relatie was gecompliceerd.

'Bedankt,' mompelde Blake en hij liep achter haar aan naar een lege *booth* die ze speciaal voor hem had gereserveerd. Hij keek op zijn horloge. Lesley had hem weer veel te lang door laten werken. Hij had nog maar een halfuur om te eten, zich op te frissen en zich om te kleden. Hij plofte neer op de bank en legde zijn hoed naast zich op tafel, maar hield zijn jas aan. Dat gaf hem het gevoel dat hij in de race bleef; dan kon hij nadat hij de burger in zijn mond geschoven had zo weer wegscheuren. Als hij de tijd zou nemen om te ontspannen, sloeg de vermoeidheid hem straks tegen de vlakte. Hij moest actief blijven, zodat hij vanavond niet in slaap viel terwijl hij de drankjes voor de casinobezoekers inschonk.

'Blijf je vanavond bij me?' Lucy boog zich over zijn tafel en pakte zijn hand. 'Ik heb zin in je.' Ze spinde als een kat en schudde

nonchalant met haar voorgevel. Blake verzon al weken excuses, maar hij moest een keer toegeven als hij haar niet helemaal kwijt wilde raken.

‘Als het niet te laat wordt bij het casino, kom ik naar je toe.’ Hij gaf haar een knipoog en zag haar gezicht opklaren. Ze was als een prinsesje dat eindelijk haar zin kreeg.

‘Ik zal op je wachten.’ Ze huppelde weg van zijn tafel om zijn Big Hootie op te halen. Blakes maag knorde. Hij baalde ervan dat hij de burger van ruim een pond naar binnen moest werken zonder er echt van te kunnen genieten.

Lucy stond in een oogwenk weer bij zijn tafel. ‘Hier schatje, eet maar lekker op.’

‘Bedankt.’ Blake pakte de burger van zijn bord en nam er een grote hap van. Lucy keek hem gebiologeerd aan.

‘Je lijkt wel uitgehongerd.’ Ze streelde hem over zijn rug en boog haar gezicht naar zijn oor. ‘Ik hoop dat je vanavond nog steeds zoveel trek hebt.’

Blake gromde dat het wel goed zou komen en stak een nieuwe hap in zijn mond. Lucy werd door een andere klant geroepen en snelde weg. Blake keek naar hoe ze zich ook over die tafel heen boog en met haar billen schudde. De man voor haar had de tijd van zijn leven, en de man die aan de tafel achter haar zat ook. Blake wist dat het bij haar werk hoorde, maar toch baalde hij ervan. Het was zonde dat zo’n mooie vrouw zich zo moest gedragen omdat het nu eenmaal bij de baan in Hooters hoorde. Want mooi, dat was ze, met haar lange, blonde haren en haar poppengezichtje.

Hij kende Lucy al zeker twintig jaar. Ze hadden samen op school gezeten en daar ook een vlotte romance gehad. Toen *high school* voorbij was en hun relatie ook, was ze helemaal de verkeerde kant op geslagen. Zij kwam net als Blake niet uit een rijk gezin, maar zij verlangde nog meer naar luxe en rijkdom dat hij had gedaan. Ze dook het bed in met rijke mannen, verkocht haar lichaam in ruil voor diamanten en dure kleding. Dat was lang goed gegaan, tot ze de dertig aantikte en de rijke mannen haar

inruilden voor een jonger exemplaar. Pas toen liet ze Blake haar leven weer in. En nu waren ze *friends with benefits*.

Ja, hij wist dat ze hem gebruikte. Al die jaren was hij niet goed genoeg geweest voor haar, maar nu ze weer op hetzelfde niveau zaten, voldeed hij om haar verlangens te vervullen. *Ik ben altijd van je blijven houden*, had ze gezegd. *Laten we elkaar gewoon warm houden als we het koud hebben*, fluisterde ze menig keer in zijn oor. Blake had tegen beter weten in niet tegengestribbeld, en van het één kwam het ander.

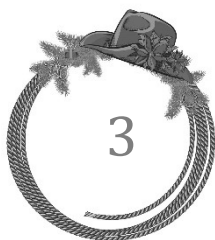
Nu deden ze het gemiddeld één keer per week met elkaar. Op de laatste weken na dan, waarin Blake excuses had verzonnen. Steeds meer voelde hij dat dit niet was wat hij wilde. Seks zonder liefde voelde incompleet. Hij wilde meer. Hij wilde het complete plaatje, en dat zou hij met Lucy nooit krijgen. Hij hield niet van haar, niet zoals het zou moeten.

Blake likte de zijkant van zijn hand af, waar wat vet overheen was gedropen en veegde zijn mond af met een servet. Hij zette zijn hoed op, legde wat geld op tafel en stooft naar buiten. Nog een kleine tien minuten en dan moest hij klaar staan achter de bar.

Gelukkig lag Hooters maar een kleine tweehonderd meter bij het casino vandaan. Blake hing zijn jas en hoed aan de kapstok en schoot de toiletten van het casino in. Daar gooide hij wat water over zijn gezicht alvorens een hokje in te duiken en zich om te kleden, terwijl hij de vuile wc-pot en de smoezelige vloer zoveel mogelijk probeerde te ontwijken.

Bij de wastafel klopte hij wat aftershave op zijn wangen en hoopte maar dat niemand de Labradors nog kon ruiken. Nadat hij zijn mond gespoeld had met mondwater, zijn hondenkleding – een spijkerbroek met een geruit, katoenen overhemd – in de tas had gestopt waar hij de serveerkleding – een zwarte pantalon met een deftig, wit overhemd – uit had gehaald, rechtte hij zijn rug en liep hij met een glanzende glimlach het casino in. Hij mikte zijn tas onder de bar en nam direct de bestelling aan van een ongeduldige, stevige vrouw die al even op zijn collega had moeten wachten. Hij hoopte maar dat niemand zou opmerken dat hij

zijn westernboots nog droeg, omdat hij zijn nette schoenen in alle haast in de auto had laten liggen.

Eenmaal aangekomen in de enorme parkeergarage van het vliegveld graaide Abby in het dashboardkastje. Daar moest Elvis' paspoort nog liggen, van toen ze een maand geleden voor al zijn verplichte inenting bij de dierenarts geweest was. Ze hoopte maar dat het ook geldig was voor een reis met het vliegtuig. Doordat hij al ruim een jaar in de dagopvang van het pension zat, had hij elke prik gekregen die een hond maar kon krijgen en had hij een gezondheidsverklaring. Meer zouden ze toch niet nodig hebben?

Ze smeedde de map met autopapieren tussen de leersnippers op de grond en graaide verder. Hij moest hier ergens liggen.

'Hebbes!' Ze pakte het rode mapje en sloeg het open om te controleren of alles erin zat. Zo te zien was het compleet. Ze sloeg het weer dicht en legde het op haar schoot. Een klein stuk folie dat tussen de pagina's uitstak, trok haar aandacht. Ze klemde het tussen duim en wijsvinger en trok het eruit.

'Nee...'. Haar hoofd schudde als vanzelf, alsof haar lichaam het wilde ontkennen zonder dat ze er zelf iets aan kon doen. Elvis keek haar nieuwsgierig aan en snuffelde aan het vierkante stukje folie in haar hand. Die hond had natuurlijk geen idee wat dit betekende, maar zij wel. Het idee dat Rens in deze auto ... Verdomme!

Abby dook voorover en graaide wild in het dashboardkastje. En ja hoor: tussen het stapeltje schadeformulieren vond ze nog méér vierkante verpakkingen, een enkeling nog voorzien van een condoom, maar de rest leeg. Zou hij die alleen voor Blondie

gebruikt hebben? Of waren er nog meer kerels waarmee hij in zijn auto had liggen wippen? Misschien was hij er wel zo één die naar van die ontmoetingsplaatsen in de bossen ging. Abby gruwelde van het idee.

Rens was ineens een totaal onbekende voor haar. Hij had een kant die ze nooit van hem verwacht had. Abby voelde zich misselijk worden. Wat voelde ze zich bedrogen; niet alleen omdat ze ook echt bedrogen wás, maar omdat Rens zich blijkbaar altijd heel anders had voorgedaan. Als hij biseksueel was, waarom was hij dan niet eerlijk geweest? Waarom moest het op deze manier zijn gebeurd? Ze smeed het schadeformulier inclusief condoomverpakking naar de achterbank en sprong uit de wagen. Elvis sprong enthousiast achter haar aan.

Vol woede schopte ze tegen de zwarte lak van de BMW, de bumper, de deuren, de motorkap. Met haar naaldhak schopte ze keurig ronde deuken in de strakke lak. Elvis nam de banden voor zijn rekening en zette er grommend zijn tanden in. 'Klootzak!' schreeuwde ze en ze schopte met al haar kracht tegen de spiegel, die tot haar grote ergernis vanzelf weer terug klapte. Ze schopte nog eens, en nog eens. Ze pakte hem vast met alle twee haar handen en rukte eraan. Hij moest kapot! Helemaal kapot!

'Ahhh!' Ze rukte nog een keer met al haar kracht, maar gaf het toen op; hij zat te goed vast. Elvis danste om haar enkels en blafte luidkeels naar de wielen van de wagen, die inmiddels voorzien waren van flinke tandafdrukken.

'Elvis!' Abby klapte in haar handen waardoor het enorme beest naar haar toe kwam huppelen als een tam konijn. 'We gaan.' Ze pakte zijn riem, zijn paspoort, haar handtas en haar koffer en liet de toegetakelde BMW achter zonder nog de moeite te nemen hem op slot te draaien of zelfs maar de deur dicht te gooien. 'Weet je wat,' mompelde ze. Ze draaide zich om en gooide met een keurige boog de sleutels op de bestuurdersstoel. 'Dat de eerlijke vinder er maar veel plezier mee mag hebben.'

*

‘Dus u wilt naar Graceland met uw hond?’ De hoogblonde vrouw achter de balie keek enigszins geïntimideerd naar de vijftig kilo wegende hond naast Abby. ‘En u heeft niet geboekt?’

Abby knikte gelaten en haalde verontschuldigend haar schouders op. De vrouw knikte semi-begrijpend naar haar terug en tikte met haar felrood gelakte nagels driftig op haar toetsenbord. ‘Heeft u wel een ESTA aangevraagd?’

Abby keek de vrouw vragend aan. Een ESTA?

‘Die heeft u nodig, anders kan ik u niet door laten reizen. Sorry.’

Abby schudde haar hoofd. Die had ze niet. ‘Hoe kom ik daaraan?’

De vrouw rommelde in een kastje vol papieren en legde een papiertje met uitleg voor Abby neer. ‘Hier, u kunt het online aanvragen, maar dat moet wel minstens tweeënzeventig uur van te voren.’

Abby kon haar tranen nog maar net bedwingen. Ze wilde geen drie dagen meer in Nederland blijven! Ze moest hier zo snel mogelijk weg, voor iemand haar tegenhield of ze zelf op andere gedachten zou komen en met hangende pootjes terug zou krabbelen naar haar oude leven. Enigszins nerveus wiebelde ze van de ene op de andere voet. Rens zou haar hier nooit komen zoeken, maar als iemand de BMW vond en aangifte bij de politie deed, was haar avontuur zo voorbij.

‘U kunt wel naar Engeland, of naar Duitsland?’ probeerde de vrouw. ‘Of Frankrijk?’

Abby schudde haar hoofd. ‘Ik wil naar Amerika.’

‘U wilt wel erg graag weg, hè?’ De vrouw keek haar argwanend aan.

Abby besloot open kaart te spelen, voor ze opgepakt werd en ze haar achterste zouden fouilleren op smokkelwaar. ‘Ik heb zojuist mijn vriend met een andere kerel in bed gevonden. Ik heb tijd nodig om na te denken en dat kan ik alleen als ik aan de andere kant van de wereld zit, zo ver mogelijk bij hem vandaan.’

Naar huis gaan is onmogelijk en verder kan ik nergens terecht. Ik wil echt heel graag weg hier.’ Dat ze geen werk meer had, verzwegen ze. Het zou haar zielige verhaal wel aandikken, maar de kans dat ze dan niet meer weg mocht omdat ze financieel niet voor zichzelf kon zorgen, was haar te groot.

‘Och, arme,’ mompelde de vrouw. ‘Ik heb een idee: als u nu de ESTA aanvraagt, kan ik u op een vliegtuig naar Frankrijk zetten. Vanuit daar kunt u met de Eurostar naar Engeland en tegen de tijd dat u daar bent, zijn de tweeënzeventig uur wel om en kunt u vanaf Londen naar Amerika vliegen. Dan heeft u wat omhanden. Dat is beter dan drie dagen in een hotelkamer afwachten, is het niet?’

Abby zag het helemaal niet zitten om zo’n omweg te maken, maar ze had weinig keus. Ze had zich de afgelopen twee jaar compleet van de wereld afgezonderd. Ze leefde alleen nog maar voor haar werk en voor Rens. Daardoor was ze al haar vriendinnen en contacten verloren. Zelfs haar ouders had ze al die jaren niet bezocht. Het zou vreselijk zijn als ze die pas nu weer eens zou opzoeken, nu haar vriendje van twee – of misschien nog wel meer – walletjes aan het snoepen was. Ineens schaamde Abby zich diep dat ze haar familie zo verwaarloosd had. Al die tijd knokken op kantoor en zorgen voor Rens, en wat had het haar opgeleverd? Een verwoest leven en een tweeënzeventig uur durende reis door Europa als kerstcadeau.

Maar daar moest ze nu niet aan denken. Ze moest in actie komen.

‘Oké, dan doe ik het zo.’ Abby vulde met hulp van de vrouw het formulier voor de ESTA in op haar mobiel en liet zich op een reis naar Frankrijk inplannen die gelukkig al twee uur later vertrok. Abby legde haar paspoort en dat van Elvis op de balie. Ze moest en zou in Amerika terecht komen, welke omweg ze daar ook voor moest maken.

De vrouw pakte de paspoorten van de balie en gaapte Abby aan toen ze bij het paspoort van Elvis aankwam.

‘Hij heet Elvis?’ Ze trok haar wenkbrauwen op en staaarde Abby vragend aan. Abby knikte voor de tiende keer naar de vrouw en lachte nerveus. Dat ze met een hond genaamd Elvis naar Graceland afreisde moest die vrouw wel de indruk geven dat ze totaal geobsedeerd was door de King of Rock ’n Roll.

Abby deed een schietgebedje dat alle papieren voor Elvis wel in orde waren en toen dat ook zo bleek te zijn, nam ze afscheid van haar baby. Hij moest mee naar de kennels. Ze zou hem pas in Amerika terug zien. Hij kon met een vlucht mee naar London Heathrow en vanaf daar meteen mee naar Amerika.

‘Ik zie je over een paar dagen weer.’ Ze streelde Elvis over zijn vacht en drukte een kus op zijn neus. ‘En als we in Amerika zijn, regelen we een dikke slee en gaan we uren autorijden, oké?’ Elvis drukte zijn kop tegen haar wang en likte aan haar oor. ‘Het is goed,’ fluisterde ze hem toe. ‘We gaan ons nieuwe leven tegemoet.’

De verzorger van de kennels nam met enige moeite haar kind mee naar zijn tijdelijke verblijf. Abby zwaaide hem uit, haar tranen bedwingend.

De vrouw achter de incheckbalie was vastberaden Abby te helpen en zo vriendelijk om meteen de treinreis naar Engeland te regelen en een reis naar Amerika te boeken via haar collega’s in Londen. Ze haalde de telefoon van haar oor en keek Abby aan. ‘Ze hebben op zulke korte termijn en voor dat budget alleen nog een vlucht naar Montana. Zo rond de feestdagen is het niet meer zo makkelijk om iets te vinden.’

Abby hoefde er niet over na te denken. ‘Prima, ik neem hem.’

‘U weet dat Tennessee aan de andere kant van de VS ligt?’

Weer haalde Abby haar schouders op. ‘Dat geeft niet.’ Als ze daar was, zou ze wel een manier bedenken om naar Tennessee te reizen. Een roadtrip tijdens de decemberdagen leek haar wel wat. Dan kocht ze ergens een oude, rock-en-rollwaardige Chevrolet en ging ze dwars door het besneeuwde landschap crossen. Op dit moment nam ze genoeg met elke vlucht naar

Amerika, al kwam ze in de middle of nowhere terecht. Amerikanen waren toch allemaal zo dol op reizen per auto? De benzine kostte ook bijna niets, had ze wel eens gehoord. Het zou allemaal goed komen.

‘Geregeld.’ De vrouw legde de hoorn neer en printte de nodige informatie en tickets voor Abby uit. ‘Ik wens u heel veel sterkte en een fijne reis.’ Ze gaf Abby een knipoog en stak haar de papieren toe.

‘Dank je wel voor alle hulp.’ Abby stak haar hand uit naar de vrouw achter de balie. ‘Ik ben je echt eeuwig dankbaar.’

Abby sleurde haar koffer achter zich aan richting het restaurant, waar een enorme kerstboom met gouden ballen stond opgesteld. Kerst ... ze had het altijd zo fijn gevonden om kerst met Rens te vieren. De gezelligheid, de warme choco, de cadeautjes. Bij elke stap die ze zette, werd het verdriet een stukje zwaarder.

Ze wilde het nog niet voelen; ze wilde voorlopig nog helemaal niets voelen. Toch lukte het haar niet het gevoel compleet weg te drukken. Een eenzame traan rolde over haar wang en liet een spoor van pijn op achter. Nu ze weer alleen was, zonder de steun van haar harige hondenkind, was het alsof ze een klap in haar gezicht kreeg.

Haar hart kneep zich samen. Maar haar hart moest nu even zwijgen. Abby zoog haar longen vol zuurstof en gooide haar hoofd achterover om de tranen terug te dringen.

Ze kon dit. Ze had al voor hetere vuren gestaan.

Blake pakte het laatste hondje uit de kennel en zette het dier in de bench. Daarna reed hij het hele clubje met behulp van een platte wagen naar zijn pick-up en tilde hij ze erin. Vandaag gingen vijf pups hun nieuwe leven tegemoet. Eén in China, drie in Engeland en de laatste vertrok naar Nederland. Blake kende die landen enkel van de globe die hij als kind had gehad. Nog nooit had hij een stap buiten Amerika gezet, maar daar treurde hij niet om. Hij was een Amerikaan in hart en nieren. Hij had veel gereisd, maar altijd in eigen land. Er was zoveel te zien in de VS; waarom zou hij dan naar de andere kant van de wereld vliegen? Daar had hij geen behoefte aan. Toch was het een bizar idee dat deze hondjes meer van de wereld zouden zien dan hij ooit zou doen.

‘Heb je ze allemaal?’ Lesley voegde zich bij hem en telde het aantal pups in de bench.

‘Alle vijf.’ Blake wapperde met de paspoorten van de pups in de lucht.

‘Heb je de chipnummers nog gecontroleerd?’ Lesley was een keiharde zakenvrouw, maar als het om echt werken ging zo lui als de pest. Als ze zelf de tijd had genomen de pups te controleren, dan hoefde ze niet zo argwanend te zijn.